

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Ορθοον κ' ελκοσόν μετρούντες χρόνον
εδροεμεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Χλίμα κ' η' ενιακόσα δεκατρία,
δράσι και θερημ φιλοπατρία.

Πέντε του μηνός Γενάρη,
φεύγουν οι Καλικαντζάροι.

Ποδόνος γίλια διακόσα σαράντα,
και' στη Σύρα σπουδατα συμβάντα.

Έν μέσφ του πυρός
του Παλατζου χορός.

Φ.— Σκύψε, καυμένη, Περικλή, γκ σου σφυρίζω κέτι.
Π.— Τι δηλαδή;
Φ.— Πώς έγινε χορός εις τὸ Παλάτι.
Π.— Τρελλάθηκες;
Φ.— Σέ δεβακω πως έγινε και' φέτο
πρώτος χορός' στο λαμπερό του Παλατζου παρκέτο.
Π.— Βρέ τι μου λές;
Φ.— Ήμουν παρών...
Π.— Τὸν είδες;
Φ.— Ναι, τὸν είδα.
Π.— Ο πόλεμος επέδρασε και' στη δική σου είδα.

Φ.— Σέ δεβακω, βρέ Περικλή, πως ήμουν εκεί πέρα.
Π.— Θά φας καμμά κληή κλωσά μέ' στην άργην γαστέρα.
Φ.— Χορός Πρωτοχρονιάτικος μέσα σέ τούσους σάλους,
χορός, όπου δέν ήτανε καθόλου σάν τους άλλους.

"Ενας χορός πρωταφανής
μέ κόσμο λιγερό...

Π.— Μά πως δέν έγγραφη κανείς
για τούτο τὸν χορό;

Φ.— Όχι δέν ήταν ονειρον και φαντασίας πλάνη
ήτο χορός αληθινός, που κάθε νους τὰ χάνει.

Π.— Θά φας κικιμά, γίρο νιδέ.
Φ.— Πάταζον μὲν, άκουσον δέ.

Νέα περιγυρός Δύλλη,
μά τι χαρὲ τήν είχα...

Π.— Θά σου μαδύσω, Φασουλή,
τό μοιαι τρία τρία.

Φ.— Δέν ήσαν όπως άλλοτε λογής λογής κυρίαίς
μέ νά'ρια με τσακίσματα, και με κωκαρίαίς.

Καμμά δέν εβλεπες εκεί
σοβατισμένη πλάτη,
και' έπαίξε μία μουσική
βροντώδης στο Παλάτι.

Έκει που λές, βρέ Περικλή, σάν κ' άλλοτε με λούσα
δέν ήτανε παρούσα

ή Γάμα, Δέλτα, Βήτα,
και μήτε φαβορίτα
Μινίστρου διπλωμάτη
μέ τὸ μονόκ' στο μάτι.

Δέν άκουες σάν κ' άλλοτε διάφοροι σαλιέραι,
όπου' μιλούνε κουτουρού,
και' στο παρκέτο του χορού
μήτε παχειαίς έχόρευαν, και μήτε κοκκαλιέραις.

"Ενας αλλοιώτικος καιρός,
ένας αλλοιώτικος χορός
κ' αλλιώτικο Παλάτι,
που τούλεγε: σπολλάτη.

Π.— Δέν πᾶς νά μου κουρεύεσαι...
βεβαίως ονειρεύεσαι.

Φ.— Δέν πάω νά κουρεύωμαι
γιατι δέν ονειρεύομαι.
Σου λέω πράγματα σωστά, κ' έν ήλθες πιστεφέ τα
και σὺ, παλγομαζέτα.

Μά τι χορός κ' έκινετον μέ τὸν καινούριο χρόνο,
και μόλις σ' τὸν άρμάτων τήν άβουσαν σημόνα
έβλεπω προγόνων υπ' άστους τοίχους κρεμασμένα
και τάκουσα μέ τριών νά τριών δόνατα.

Μπαμ μπούμ αντίκαλου,
λάμπου, καπνοβολού,
κ' από παλγὰ τουφέκια θαρρώ καπνός πως βγαίνει,
κ' ύψοφται και πηγαινει
νά' βρη καπνός άρμάτων, όπωσαν σημερινών,
που σάν θυσιαίς κνίσσα φθάνουν' στον ούρανό.

Τὰ βλέπω και εσπίζω
κ' έμπρός των γονατίζω
με εύλαβειαν κ' έν' έρω,
και τὰ δοξολογώ.

"Εμπρός προγόνων άρματα, βροντάτε δοξασμένα,
δέν φαίνεστε σάν κ' άλλοτε' στους τοίχους εκουρισσμένα.
Έμπρός, βροντίστετε βασιζέ,
και τούσαν χρόνων ή σκουριά
έγινε λάμψιν τώρα.

Κτυπήσατε, κτυπήσατε,
χρυσά λαμποκοπήσατε
μέ νέα δακρυηφόρα.

Μέσα σέ τούτον τόν χορό,
πού θά τόν ψάλουν γιά κειρό
θασανισμένον χεῖλην,
κτύπα μ' ἡλιόνη δροντερό,
κ' ἄστραψε καρποφύλλι.

Τώρα προγόνων φορεσιαίς
καί μαχητῶν ἀρματοσιαίς
ὁ κόσμος ἀντικρύζει.

Τώρα καθεῖς τῆς προσκυνεῖ,
καί μιά Κορώνα φωτεινῆ
τῆς θλέπει καί δακρύζει.

Προγόνων τρόπαια παληά
μέσ' στό χορό τοῦ Βασιληῆ
σκυρτήσατε, τρανάζετε,
καί σεῖ σπαθιά, πετάξετε
μέσ' ἀπό τὰ φικάρια,
καί ζώστε παλληκάρια.

* Ἀπό τόν ὕπνο τόν θαθῶ,
παληῶ τουφέκι καί σπαθί,
ξυπνήσατε ξανά.

* Ἄρματα δόξης καί τιμῆς,
γίνετε μία πυραμῖς
μέ τὰ σημερινά.

Φτερώσατε μέσ' στό χορό
κορμί λεβέντη λιγερό,
καβδάλαις καί πεζούραις

* Ἀρχαία πλάσις ροβολῆ,
πούχε τάσημα τὰ πολλά,
τῆς ἀσημοκουμπούραις.

Ζῶσε, σπαθί δαμασκηνό,
τῆ μέση Στρατηλάτη,
πού μέ τῆς νίκαις του τρανῶ
πυργόνεται Παλάτι.

B

Φ.— Εἶπα, καί μπαίνω 'στού χορῶ
τῆ σάλα τῆ μεγάλῃ,
ἔπου κανένας πρὸ καιροῦ
δέν ἔχει πόδι βάλει.

Θαρραλέος προχωρῶ
'σόν ἐπίσημο χορῶ,
μὰ γοβάκι, Περικλέτο,
δέν γλιστρῶ μέσ' στό πακρέτο.

* Ἄδειο βλέπω τὸ Παλάτι,
κί 'ἔμοῦς τὸ γαμίζει κάτι,
πού κί 'ἔγω δέν ξέρω τείναι.

Καί ὀκροῦσα μιά τρανή
πῶς μου φώναξε φωνή:
τρόπαια γιά τούτο στήνε.

Προχωρῶ 'σθὴ σάλα μόνος,
κί 'ἔφαγα προβάλλει Θρόνος
ἀπὸ φῶς τριγυρισμένος
καί μέ δάφνιαις καμωμένος.

Γονατίζω ταπεινῶ
'μπρός 'στόν Θρόνο τὸν μεγάλο,
καί φωνάζω Ὡσαννά
τὴν λαμπρότητα τοῦ ψάλλω.

* Ἐξαφ' ἀνητηρόν παιάνες
καί προβάλλουν Βασιλεῖς,
ἔπου κόσμος τοὺς ἐξείρει.

Καί τριγύρω Μεγιστάνες
παραστέκουν τῆς Αὐλῆς
μέ γυμνῶ σπαθί 'στού χερί.

Πόσαις ὕμνοις δέν ἀκούω,
τί παιάνας ἀνακρούω,
τί σπαθιά δοξολογῶ.

Κί ἀπὸ δάφνινη πορφόρα
ἕνα κλώνον δάφνης π' ἔφα
γιά τὸ στήθος μου κί 'ἔγω.

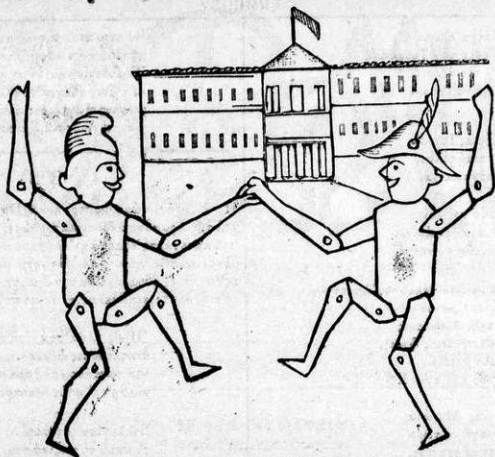
Χορὸς νέες ἀλλαγῆ,
Στόλος καί Στρατὸς περὶ,
Ναύαρχοι καί Στρατηγοί,
καί φωνάζουν Ὡσαννά.

Π.— Τεῖναι τούτα, πού μου ψάλλεις,
Φ.— Φασουλῆ μου φημιφάρνε;
Χαῖρε, κόσμε νέας πάλης,
χαῖρε, δοξασμένε Θρόνε.

Ζωὴν ἄλλην ἀναπνέω
σὶ στεριά καί σὶ γιάλι,
καί παιδί τῆς Ὑδρας νέο
ἐπροβάλλει μέ θαυλό.

Κί ὁ Διάδοχος χορεύει μέ τοὺς Πρίγκιπας μαζί,
καί κραυγάζουν ὅλοι τότε
Στρατινοὶ καί στρατιῶται:
ἕνας τέτοιος Στρατηλάτης πᾶν 'ἀθάνατος νὰ ζῆ.

* Ἄλλ' ἰδοὺ καί καθεμία
Πριγκηπίσα ζηλευτῆ...
παίει 'στό Στρατὸ κοντά.

Και για Κοτιγιόν σηματα
εις τὰ χέρια της κρατεί
ἐπίδεσμούς και ξαντά.

Ἄδελφέ μου Περικλέτο,
τί χορός και τούτος φέτο,
πού θαμβόνοι και τούς ξένους.

Ὅμως και κυρίαί ἔλλαις
θλέπω ἄστου χοροῦ τῆς σάλαις
ν' ἀγκαζάρου πληγωμένους.

Κύττα, Περικλέτο, κύττα
και τὴν Ἄλφα και τὴν Βῆτα,
και Σιλφίδας τορνευτάς.

Μέ ξαντό και μέ στεφάνι
περιμένου χορευτάς
ἀπό τὸ γνωστό Μπιζάνι.

Γ.

Τί χορευτάδες κι' ἀπ' ἐκεῖ...
Μοῦσα πολέμων ἔλα,
και ψάλε βράκα Κρητικὴ
κι' εὐζώνου φουσανέλα.

Σ' ἐνόπλους πῆδσε χοροῦς
ἠρώων και μαρτύρων,
και πέτ' ἀπάνω σέ σιαρούς
πολεμικῶν λαβρών.

Ἐρέτος θᾶβγουν κόκκινα τῶν κάμπων τὰ λουλούδια,
μπάτε, κορίτσι, ἄστὸ χορὸ
μέ τὸ κορμί τὸ λιγερό
ν' ἀκούεστε τραγοῦδια.

Νὰ δῆτε και λεβέντηδες και νέα παλληκάρια,
πού τάρματά των θὰ γενοῦν λαοῦ προσκυνητάρια.

Χορὸς μεγάλος τοῦ θουνοῦ,
τοῦ κάμπου και τοῦ λόγγου,
χορὸς ψυχῆς, χορὸς και νοῦ,
χορὸς χραῖς και δόγγου.

Μέ τὸ κορμί τὸ λιγερό
μπάτε, κορίτσι, σέ χορὸ,
πούχει: Κανέ κανόνι
γιὰ μουσικὴ του μόνη.

Μπάτε, κορίτσι, ἄστὸ χορὸ μέ πολεμάρων κρότους
νὰ δῆτε και Χανοῦμισαίς και Τούρκους αἰχμαλώτους,
ὅπου μέ τούτους γέμισε κι' ἡ πόλις τῆς Παλλάδος
πρὸς διασκέδασιν πολλὴν και δόξαν τῆς Ἑλλάδος.

Χορεύου και Χανοῦμισαίς, χορεύου και φεσάδες,
και τῆς Τουρκιᾶς Πασσάδες,
κι' ἐγὼ φωνάζω: γειά χραῖ
σέ Τούρκισαίς και Τούρκους,
κι' ἀρνάκινα σφάζω τρυφερά
πρὸς χράιν των και κούρκους.

Παράξενοι καιροί,
παράξενοι χοροί,
κορμιά παλληκαρίσια.

Μέσ' ἄστου χοροῦ τῆς σάλαις
χορεύου και Τουρκάλαις...
ψυχὴ μου ἄστὸ Πατήσια.

Μπάτε, κορίτσι, ἄστὸ χορὸ ν' ἀκούεστε τραγοῦδι
γιὰ τὸν Λευτέρη, τὸν Δαγκλῆ, τὸν Στρεῖτ, τὸν Σκουλούδη,

πού λένε λίγα και καλά,
και τού Ρεσίτ του Τουρκαλά
τού πῆραν τὸν ἀέρα...
κακὴ ψυχρὴ του μέρα.

Κι ἡ καλὴ μας Ἰταλία,
πούχομε στενὴ φιλία,
κάνει κοσμογλασιά.

Τῶρ ἄγριψε κι ἐκείνη,
κι ἡ Τραβιάδα δὲν ἀφίνει
'στὴν Ἑλλάδα τὰ νησιά.

Οἱ καλοὶ μας οἱ φρικτέλοι τοῦτο θέλουν κι ἄπαιτοῦν,
κι ὅλοι σήμερ' αὐτοῦν:
μὰ περὶ κι ἡ Λεωνόρας
ἔγηκεν σὲ τέτοιαις ὥραις,
καὶ γυμνοῦν μερδιὸ
καὶ στὴ Ρόδο κι' στὴν Κῶ;

Ἡ καλὴ μας Λεωνόρα
κάνει τὴν μεγάλη τῶρα
καὶ ποζάει μὲ τρανοῦς.

Δίκρα δὲν ἀναγνωρίζει,
παλαμῆδα τῆς μυρζιῆς
τῆς κυρῆς Μακαρονοῦς.

Οἱ Ντόν Μπαζίλοι κι οἱ Τροβατόροι
καὶ τὸν Μαγιάρω μας οἱ δορυφόροι,
καὶ τοῦτοι τῶρα σῆκωσαν μύτη,
καὶ μπαίνουν μέσα στὸ ξένο σπῆτι,
κι ὅλα τὰ θέλουν γι' αὐτοὺς θυσία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Μέσ' στοῦ πολέμου μας αὐτὴν τὴν μπόρα
τὴν Τριπολιτῖδα ἔχαστε τῶρα,
ἄλλοὺς θὰ ῥεῖδατε γι' αὐτὴν ἀκόμη,
φίλοι καρίσσοι, γαλαντοῦμοι,
πού τραγουδᾶτε μ' εὐαισθησία:
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Ἄντιο, Νόρμα μας, Μακαρονοῦ μας,
μὲ καποντόπεραις πέρνεις τὸν νοῦ μας.
Ἄντιο, πρίμα, γιὰ σου, κοντραῖτα,
πρὸς παλούκι καὶ κάνεις σάλτα,
καὶ σ' ἄλλων δίκρα δίνεις φτυσία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Ἦ Φιορεντίνα καὶ μία μετέλλα,
μ' αὐτὰ πού κάνεις εἰσαι μιὰ τρέλλα.
Τοὺς νέους ἄθλους σου μὲλπω κι ἐγὼ
καὶ τὸν Ἀμέλιο τὸν στρατηγὸ,
πούγει καὶ μένος καὶ δουρλισία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Ἔλεος, ἔλεος, καὶ πιετᾶ,
ἐβίβ' Ἀμέλιο καὶ λιμπερά,
ὅ, τι δικό μας πιάστο καὶ δίστο
κι ὅλη τὴν Ρόδο βάλτην ἄρεστο,
καὶ γίνε Τσερκοὺ γιὰ τὴν Γριτσιά...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Ἦ πριμαντόνα, φίλη μεγάλη,
μὲ νέο κάντο μας βέλγει πάλι.
Ἐλευθερίας ἦσουν πηγὴ
κι ἔγινε τζόγια στὴν ἀρπαγὴ
μὲ τοὺς Μαγιάρους ἀλαμπρατσία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Ε'

Π. — Ἄφρησε τῶρα, Φασουλή, τοῦ Παλατιοῦ τὸν μπάλιο,
καὶ τῆς Ἀρμάδας ἄκουσε κατόρθωμα μεγάλο,
πού κατετάραξ' ἔξαφνα κι ἔλυθησε τὸν τόπο...
δὲν ξέρω πὼς ἐξέφυγε τὸ Μετζητιέ μὲ τρόπο,
κι ἔπηγε κι ἔβομβαρδῖσε τὴν ὠμορφή μας Σύρα,
κι ἐγὼ δὲν ξέρεις, ἀδελφεῖ, τί τρόμο πού τὸν πῆρα.

Ἦ ἠθε μέσα στὰ νερά μας,
διασκέδασαι ὠραία...
γιὰ φαντάσου τί χαρά μας
ἔλθη κι' στὴν Φαληρέα.

Συλλογίσου, στοχοφίσι,
τί καλὸ τὸ ροικιό σου,
ἂν ἔλθῃ νὰ βομβαρδίσῃ
καὶ τὸ σπῆτι τὸ δικό σου.

Κι ἂν σοῦ μέγ' ἄλλοις νοῦς
σκέψου καὶ τοὺς Συριανοῦς.

Ποῦ τὸ πῆσταν οἱ δόλτσι πὼς μὲ τὴν Πρωτοχρομῖα
θὰ κλονίσῃ τὸ νησί των τῆς Ἀρμάδας κανονία.

Ἦ φίλε μου κι ἀγαπητέ,
τὸ πῆσταν κι αὐτοὶ ποτέ

στοῦ νέου χρόνου τῆς χαράς, τῆς δόξαις τῆς μεγάλαις,
πὼς θὰ δεχθοῦν γιὰ μπωνακιὰ τοῦ Μετζητιέ τῆς μπάλαις;

Εἰς τὰ καλὰ καθομιόμενα μπομπουνητὰ κι ὀβίδες...
αὐτὸ τὸ κάβο, βρέ παιδιά, ἔμπορεὶ νὰ στρίψῃ βίδες.
Τέτοιο μεγάλο ζαφνικό καὶ πᾶθ' ἡ κακομοίρα...
μέρα πρωτοχρομῖατικὴ τὸ Μετζητιέ στὴ Σύρα.

Ἄνέλπιστα μπομπουνητὰ,
κλονίζεται κι ἡ Σανιτὰ
μ' αὐτὸ τὸ κανονίδι.

Μπᾶμ μποῦμ, ἀντάρα περισσὴ,
πού κατεπλῖσσει τὸ νησί
τοῦ πάλα Φερεκῦδι.

Ἄνέλπιστα μπομπουνητὰ
στοῦ νέου χρόνου, φαριλάτ,
τὴν πρώτῃν εβδομάδα.

Μὰ πάψε πιά, παρακαλῶ,
μὲ τὸ μικρὸ σου τὸ μαλλὸ
νὰ σκόπητῃ τὴν Ἀρμάδα.

Φ. — Ἀγαπητοῦ μου Συριανοῦ καὶ πρώτου στὸ τερτέρι,
πόσο λυπηθῆκα γιὰ σας μόν' ὁ Θεὸς τὸ ξέρε.

Κι ἂν ἐξακρίσθ' ἡ Σύρα σας, μὰ μὴν κακοκρῖδετε,
τὸ ροικιό τῆς φανταίται πῶς νὰ βομβαρδίζεται,
καὶ δὲν ἐξέγασε κανεὶ σ' Ἀνατολή καὶ Λύσι
πὼς κι ἕνας Χόβατ μὰ φορὰ τὴν εἶχε βομβαρδῖσει.